

Arrest

nr. 306 690 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KÖSE
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. KÖSE verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2023 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) wees dit verzoek af op 23 mei 2023. Verzoekster ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 19 december 2023 werd de beslissing van het CGVS bevestigd.

Op 1 februari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : (...)
voornaam : (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : India*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen<2\ tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/05/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 19/12/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1 °, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.23/02/2023) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.23/02/2023) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.23/02/2023) een hersentumor te hebben, maar hiervoor in behandeling is. Betrokkene legde (gehoor CGVS dd.25/04/2023 en 11/05/2023) medische documenten uit India, neer. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht, het recht van verdediging en het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

Ze licht het middel toe als volgt:

"Enige en Ernstige Middel :

Schending van :

- *het absoluut verbod aan onmenselijke en vernederende behandeling, gegarandeerd door art. 3 en 8 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese-Unie;*
- *het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, gegarandeerd door artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest;*
- *van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- *het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;*
- *het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes.*

A.

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013).

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : «... veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la

contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichten verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uit te nodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing, quod certe non in casu (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.25? van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

De bestreden beslissing schendt de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid artikel 74/13 VW, artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest, en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand, daar de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing als gevolg zal hebben dat verzoeksters medische opvolging zal worden stopgezet en dat zij in een onmenselijke en vernederende situatie zal belanden.

Over de eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorgen in India is er geen motivering in de bestreden beslissing. Nochtans heeft verzoekster omstandig uiteengezet in haar asielpcedure dat het gezondheidszorgsysteem in India ondermaats uitgerust is en er een tekort aan gezondheidswerkers. Alhoewel dit benadrukt werd is er geen afdoende melding van gemaakt in de bestreden beslissing. Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

De bestreden beslissing schendt verder ook in bijzonderheid het hoorrecht en de zorgvuldigheids- en hoorplicht, omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoekster met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd hoewel er eerder geen was.

Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij. Mocht verzoekster effectief gehoord worden had zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere het feit dat verzoekster inmiddels reeds een tweejarige relatie heeft met de heer M(...) W(...) A(...), dewelke recentelijk de vluchtelingenstatus heeft bekomen.

Art. 3 en 8 EVRM, artikel 4 van het Handvest en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verzoeksters gezondheidstoestand en het gezinsleven daar de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing als gevolg zal hebben dat verzoeksters medische opvolging zal worden stopgezet en dat zij in een onmenselijke en vernederende situatie zal belanden, minstens gescheiden zal zijn van haar partner.

Over de eventuele beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorgen in India is er geen motivering in de bestreden beslissing.

B.

De materiële motiveringsplicht houdt dus in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich vergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28602; RvV 11 juni 2009, nr. 28599.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, 43.735; RvV 11 juni 2009, nr. 28.599.)

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die hij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

C. (...)."

In wat gezien kan worden als een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt hierbij onder meer dat de gemachtigde niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand, daar de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing als gevolg zal hebben dat verzoeksters medische opvolging zal worden stopgezet en dat zij in een onmenselijke en vernederende situatie zal belanden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekster aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de redenen aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen, zowel de iure als de facto. Zo steunt de gemachtigde op artikel 57/6/1, § 2 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en verwijst hij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De facto heeft hij eveneens gemotiveerd dat het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd, dat het beroep tegen die beslissing door de Raad werd verworpen en dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verder heeft de gemachtigde ook inhoudelijk gemotiveerd aangaande het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald aangaande het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling stelt aldus uitdrukkelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met onder meer de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Een individueel onderzoek is aldus noodzakelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk als volgt heeft gemotiveerd over de gezondheidstoestand in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Betrokkenen verklaarde (gehoor DVZ dd. 23/02/2023) een hersentumor te hebben, maar hiervoor in behandeling is. Betrokkene legde medische documenten uit India, neer. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn [sic] situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen.”

Uit de motieven blijkt dat de gemachtigde zich baseert op medische stukken uit India die door verzoekster werden neergelegd om vast te stellen dat verzoekster een hersentumor heeft waarvoor ze verklaarde in behandeling te zijn. Vervolgens besluit de gemachtigde dat uit niets kan blijken dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Ook in de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar bovengenoemde medische documenten om aan te tonen dat er wel degelijk een individueel onderzoek in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden en dat op basis hiervan niet blijkt dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Echter moet de Raad vaststellen dat de medische documenten, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, niet terug te vinden zijn in het administratief dossier.

Het administratief dossier is bijgevolg onvolledig en laat de Raad niet toe na te gaan wat de inhoud is van de neergelegde medische documenten. Een weergave van deze documenten is nochtans essentieel opdat de Raad zou kunnen nagaan of de gemachtigde op afdoende wijze heeft gemotiveerd over verzoekster haar medische conditie in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Daar de administratie pertinente elementen zoals de medische documenten, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakte de gemachtigde de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323). De Raad moet op basis van een volledig administratief dossier zijn wettigheidsstoets kunnen uitoefenen en kunnen nagaan of de schending die verzoekster aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gegrond is of niet.

De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

Verweerder stelt vooreerst in de nota dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de kritiek op de formele motiveringsplicht aangezien zij blijkt kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De Raad wijst er evenwel op dat het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat verzoekster geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoekster aldus de motieven, dan nog kan zij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Waar verweerder stelt dat de bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dit artikel citeert en stelt dat de vaststelling dat het CGVS “*de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging heeft genomen*” volstaat opdat de gemachtigde tot de bestreden beslissing kon besluiten, kan hij niet gevolgd worden. De bestreden beslissing steunt namelijk op artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet en de asielaanvraag werd wel in overweging genomen doch kennelijk ongegrond verklaard. Verweerder heeft wel een punt dat de bestreden beslissing ook steunt op artikel 7, eerste lid, 1 van de Vreemdelingenwet, doch dit artikel bepaalt uitdrukkelijk in de aanhef “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt hoe dan ook in dat moet nagegaan worden of onder meer de gezondheidstoestand zich mogelijk tegen een verwijderingsmaatregel verzet.

Waar verweerder in de nota nog stelt dat “[...] Louter volledigheidshalve merkt verwerende partij nog op dat er geen stukken voorliggen van deze vermeende relatie. Een zelfde redenering geldt voor wat betreft de

voorgehouden medische problematiek: ook deze wordt niet aangetoond. Met haar betoog doet verzoekende partij ook geen afbreuk aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing, m.n. dat door verzoekende partij geen aanvraag op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd ingediend en niet is aangetoond a.d.h.v. stukken dat er sprake is van een medische problematiek" wijst de Raad er vooreerst op dat voor zover verweerder hiermee in de nota twijfels lijkt te hebben "of er sprake is van een medische problematiek" van verzoekster, deze door zowel de gemachtigde als het CGVS niet wordt betwist. De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing duidelijk naar een hersentumor waarvoor medische stukken uit India werden neergelegd door verzoekster. Ook het CGVS stelt in zijn beslissing, die zich bevindt in het administratief dossier: "Uit zowel uw verklaringen als uw medische documenten blijkt immers dat u een hersentumor heeft en hiervoor in behandeling bent. Zo neemt u medicatie waar u ook bijwerkingen van ondervindt, zijnde rode plekken op uw lichaam." Er kan dus niet redelijkerwijs betwist worden dat er sprake is van een medische problematiek en de Raad kan er niet zonder kennis van zaken van uitgaan dat een hersentumor een lichte problematiek betreft, die hoe dan ook een verwijdering niet in de weg zou kunnen staan. Verzoekster voert aan dat zij omstandig heeft uiteengezet dat het gezondheidssysteem in India ondermaats zou zijn en dat zij, als de medische opvolging zal worden stopgezet, in een onmenselijke en vernederende situatie zou belanden. De Raad beschikt thans niet over een volledig administratief dossier om dit onderdeel van het middel te toetsen. Hij verwijst dienaangaande naar het voorgaande en stelt dat in casu een wettigheidsonderzoek niet mogelijk is doordat de neergelegde medische stukken niet werden toegevoegd aan het administratief dossier, doch de gemachtigde er wel uitdrukkelijk naar verwijst.

Waar de gemachtigde motiveert dat hij niet in het bezit is van informatie waaruit blijkt dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om te reizen en het verzoekster toekomt de nodige medische bewijsstukken aan te brengen, herhaalt de Raad dat hij zelf geen toegang gekregen heeft tot de door verzoekster neergelegde medische documenten en wijst hij er ten overvloede op dat het zorgvuldig rekening houden met de gezondheidstoestand zich niet beperkt tot de vraag of verzoekster kan reizen doch wel -zoals de gemachtigde verder zelf in de beslissing stelt- of er medische redenen zijn die zich mogelijk verzetten tegen een verwijdering.

Waar verweerder nog in de nota het motief van de gemachtigde herhaalt en stelt dat er door verzoekster geen aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, moet de Raad vaststellen dat een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inderdaad een mogelijkheid is voor verzoekster, maar dat dit de gemachtigde er niet van mag weerhouden zijn individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en de daaruit voortvloeiende beslissing op een afdoende manier te motiveren, hetgeen de Raad thans niet kan nagaan.

Waar verweerder in de nota stelt dat de gemachtigde wel degelijk uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekster en dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vernoemde elementen wel degelijk geëvalueerd zijn, ontkent de Raad niet dat er uitdrukkelijke motieven werden opgenomen. Hij is evenwel in de onmogelijkheid gesteld om de draagkracht van de motieven aangaande de gezondheidssituatie, en aldus of de motivering in feite evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing, na te gaan. De Raad kan dus vooralsnog niet oordelen of de kritiek van verzoekster met betrekking tot artikel 74/13 grondslag mist, zoals verweerder stelt.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Het middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 1 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,
M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES